

Egymásba kapaszkodva

Rázott a szekér. Zakotája
rikácsolt szét az esti tájra.
S mely a lármáját kiváltotta,
villant a néma út alatta.

Földszag, izzadság kesernyéje
lengett rólunk, mint kacor éle
fénylett az újhold égre vetve
s beült az éj a hegy keretbe.

Városon rám forrt bilincseim
pityókás zsákok döröncsein
szakadva törtek, hulltak rólam.
Enyéim között, otthon voltam.

Ültünk egymásba kapaszkodva.
Fogóztunk löcsbe, csatlásokba.

Egymást kereste markunk, markom,
hogy fenn tartson és összetartson.

Futott a szekér. Lovak farán
lengett, ütemet vert a farhám.
Fogunk koccant s az elharapott
szó az ajkunkon szétszakadott.

De az ujjaink, vállunk, karunk
továbbadták, hogy mit akarunk.
Beszéltünk néma, ősz-jelekben.
Megértettek és megértettem.

Patacsattogás, szekérlárma . . .
Körüllengett az ősök árnya.
S szívemig ért a messzi távol.
Ezer év szólt az éjszakából.

TAKÁCS IMRE

A mohai tikverőn

Vénülök, és mindegyre jobb szimattal
érezem a robbanó tavasz izgulását,
sarjadó termékenységi vágyát
Héliosz sugarára.

A párától homályos mező fölött
fátyolos ég szakasztja fénytarsolyát.
A faluban rongyszalagokkal ékes fiúk
a földből nőnek.

Férfiak, a rongyszalag-istenségek
pálinkát isznak, bort isznak, fánkot esznek,
húsoskolbászt harapnak, lányt hajszolnak,
vagy hosszú furkósboton

*guggolva megtermékenyítik az anyaföldet.
Én ősi szövetség hitét érzem belül.
Vénülök, de mindegyre jobb szimattal
az élet életszagát*

*érezem, a Föld vegetációillatát.
Pöfögések öntisztulását vélő remény
együgyűségével már bizakodom —
mint bortól virág.*

Napló

*Megáll a szívem — rozoga
pokolgép — hervadt-arany
lomb alatt, levél alatt vagy lepkeszárny-
emlékezetű sátor árnyékában.*

*Fém-szövet-ernyő alatt, mint odahullt
csonthéjas aszalt gyümölcs megégetett
csírája, csíráképtelen magva, mint megkukult
remény az eljövendő sarjadáshoz.*

*Mint lezuhant levél — már fémesen.
Mint a száraz, lepattant gally a szélben.
Vagy mint a vén fa odva — porladozik,
míg fönt a fél-koronát a háncs élteti...*

ACZÉL GÉZA

Öreg bokréta

1

*súlyosat lép
aki nem siet
lórúgásoktól döng a kerítés
zsíros föld
zsíros kalap
szeplős gyermekkorát dobálja az ég
indulatok a cséplést túlkiáltják
don quijote kopogtat süppedt ablakon
bikafejekben kiáltványok lógnak
hagyja könyveit a magyar parasztságra*